

ДОМИНГО САНТОС СТРАННО

Превод от испански: Емилия Папазова, —

chitanka.info

през прозореца ми се вижда дворът и цветята са на мястото си и дърветата са на мястото си и всичко е на мястото си и аз съм на прозореца и виждам всичко без да мога да изляза защото мама ми е казала че не трябва да мърдам оттук а татко ме бие като разбере че съм излизал от стаята. Хората минават всеки ден от другата страна на градината и аз им завиждам за техните крака и ръце и за техните глави защото са хубави а моите не са но мама казва че няма значение и че ме обича и така а после започва да плаче и си отива и татко се ядосва с мене защото казва че я карам да страда и ме бие а аз се скривам в някой ъгъл и викам викам много силно и тогава той си отива и затваря вратата отвън а отвътре няма дръжка за да мога да си я отворя и никой не чува моите викове и аз ги мразя всички мразя ги мразя ги защото са хубави а аз съм грозен и

Разбраха още преди да се роди. Разбра докторът, щом прегледа Луиса на видеозона, разбра и тя, макар никой нищо да не й бе казал. После, когато то се роди, докторът не поиска да го покаже на майката, а бащата извика: „Убийте го, докторе, за бога, убийте го!“ Но докторът отговори, че не може да го направи, че това създание също има право на живот. И когато Луиса настоя да го види, тя вече нямаше друг избор, освен да си го вземе, въпреки протестите на бащата. А щом го видя, Луиса изкрещя, изкрещя много силно, крещя дълго и трябваше да й предпишат силни дози успокоително; нервната й криза продължи повече от два месеца.

После тя отказа да го гледа, заяви, че не иска дори да го види, и помоли съпруга си, в името на всички светци, да я освободи от онова. Мъжът й отиде при доктора и двамата дълго обсъждаха какво може да се направи. После, като се върна вкъщи, на него му идеше да си заблъска главата в стената и помоли бога да му обясни защо бе позволил това, защо, защо, защо...

Докторът им бе говорил за странни неща, за наследствените деформации, за гените, за успокоителните и лекарствата, за атомната радиация, за химикалите, които се добавяха към храните, за голямото замърсяване на околната среда. Но те не разбираха нищо. Луиса се примили на доктора да настави детето някъде, но докторът обясни, че в такива санаториуми приемат само бавноразвиващи се деца, а

нейният син не е бавноразвиващ се, само уродлив. Освен това е още много малък, съвсем малък, добави той.

стаята ми е боядисана в съвсем бледосиньо и има един прозорец с решетка който гледа към градината и оттам влиза светлина но не влиза въздух защото е винаги затворен а аз не мога да го отворя и шумът отвън не стига до мен а моите викове също не се чуват навън и дърветата в градината скриват малко гледката към улицата а аз бих искал да изляза и да видя какво има отвъд дърветата и улицата. Един ден когато мама дойде да ми донесе храната аз използвах момента докато оставяше чиниите на пода и избягах от стаята а тя взе да вика и да ме гони но аз тичах по-бързо от нея и излязох от къщата. Излязох в градината и видях отблизо дърветата и растенията и тревата и всичко което ме заобикаляше и вдишвах въздух който никога преди това не бях дишал и зърнах хората от другата страна на оградата и поисках да отида при тях но мама ме догони и ме сграбчи и ме качи в стаята и ме наби за първи път много силно а аз виках виках много но тя не ми обърна внимание и отново ме би и ми отне храната и ме остави затворен в стаята а когато навън стана тъмно дойде татко с доста странно изражение на лицето и ме би би ме много толкова много че от лицето ми рукна гъста и топла червена течност и тогава аз намазах ръцете си с тази течност защото ме болеше лицето и удрях по стените с ръце а там останаха няколко тъмни петна и аз продължих да викам. А татко ме би още и ми каза никога повече да не бягам и продължи да ме бие а когато се измори си отиде от стаята и аз продължих да мажа с червено стените и виках цяла нощ виках. А татко дойде след това и ме би и мама каза стига вече но той продължи да ме бие и после ме остави на тъмно а аз се изплаших много и закрещях още повече. После пак избягах няколко пъти а татко ме биеше винаги докато от лицето ми шурнеше червена течност и тогава аз мажех ръцете си с течността и удрях по стените и синият цвят се изпъстряше с червени петна и мама казваше стига вече но татко казваше дано умре веднъж завинаги а аз продължавах да викам и от очите ми бликаше прозрачна течност и се смесваше с червената която бликаше от лицето ми

В началото бе само парче месо, но то растеше и придобиваше определена форма, което бе още по-лошо. Защото от самото начало се знаеше, че никога няма да бъде нормален човек, не, никога няма да стане такъв. Луиса не го изведе нито веднъж на улицата, не се осмели, защото знаеше, че всички хора ще го гледат с ужас, ще се отдръпват от нея и ще се питат как е могла да роди *такова нещо*. Знаеше, че то никога няма да може да живее като нормално дете, никога няма да може да излезе на улицата, нито да говори с някого, нито да ходи на училище, дори няма да може да види какво има отвъд четирите стени на къщата им. *„О, боже, защо не умря в утробата ми, защо всичко не свърши още преди да се беше родило!“* Приятелите им ги навестяваха от време на време, казваха им *„съжалявам“*, а после искаха да го видят. Луиса отказваше, но те толкова настояваха, че накрая тя отстъпваше. А те със странно изражение на лицето гледаха парчето месо, после вдигаха поглед и шепнеха: *„Боже мой, какво нещастие, какво ужасно нещастие!“*

Съпругът ѝ обиколи всички санаториуми в района, чукаше от врата на врата във всички центрове, където настаняваха изоставаци и трудни деца или деца с проблеми в развитието си. Но навсякъде получаваше един и същи отговор: *„Съжаляваме, господине, разбираме вашите доводи, но не можем да направим нищо.“* *„Не можем да го държим повече при нас — молеше се той. — Нима не разбирате! Ние също имаме право да живееем!“* *„Да, да, разбираме ви, но не можем да направим нищо.“* *„Какво искате тогава? Да сложим край на живота му ли!“* *„О, не, не, дори не се опитвайте, това би било убийство!“*

В началото Луиса отказа да го храни, дори не искаше да го види. Хрумна ѝ да го остави да умре от глад и няколко дни не му занесе храна. Мъчеше се да не слуша непрекъснатите му викове и плачове и с изопнати нерви очакваше всичко да свърши. Но накрая не изтърпя и се примири. И започна ужасното всекидневие.

Когато то порасна, Луиса нареди да му приготвят стая на горния етаж. Съпругът ѝ постави решетка на прозореца и не се съгласи да сложат дръжка от вътрешната страна на вратата. Не разреши и прозорецът да се отваря без ключ, накара също да поставят армирано стъкло. Луиса каза, че не могат да го затворят завинаги там, но той

отговори, че ще го направи и още как, и че не иска да жертвува живота си за онова, макар да било собственият му син. Детето прекарваше целия ден там, а Луиса му носеше храната и от време на време отиваше да го види за малко, опитваше се да поговори с него, но то я гледаше и се усмихваше, а усмихнеше ли се, устата му се разтягаше грозно и зейваше като пещера. Тогава Луиса се ядосваше, казваше му, че то не разбира нейното нещастие, и си отиваше с плач, а парчето месо, объркано и смутено, оставаше в стаята си. Вечер, когато мъжът ѝ се връщаше и я намираше разплакана в кухнята, побесняваше и стоварваше целия си гняв върху онова. Качваше се и го биеше отново и отново, и въпреки че Луиса се мъчеше да го спре, той продължаваше, докато не видеше кръвта да блика от уродливото лице и не усетеше виковете на момчето да раздират тъпанчетата му.

Тогава се успокояваше, връщаше се долу и заявяваше, че някой ден ще го убие, но не го правеше. И така минаваха ден след ден.

мама е хубава и татко е хубав и всички хора които минават по улицата от другата страна на градината също са хубави защото имат ръце и крака които се движат ритмично когато вървят едно две едно две. Аз нямам крака и ръце като тях и не мога да ги движая като тях и знам че не съм като тях макар мама да каза веднъж че аз също съм хубав да а после започна да плаче. Аз мисля че може би съм хубав, защото ако не съм няма да съм тук при тях и макар да нямам ръце нито крака сигурно съм хубав някой ден трябва да попитам мама но не знам как да го направя защото не мога да говоря НЕ МОГА ДА ГОВОРЯ КАТО ТЯХ а поискам ли да кажа нещо от устата ми излиза само едничък звук винаги един и същ и аз се дразня и започвам да викам тогава мама се ядосва а веднъж дори ме наби и аз взех да креция по-силно и тя избяга с думите о божже. Питам се дали лицето ми е също тъй хубаво като лицето на мама и на татко и на всички хора отвъд градината ще проверя някой ден да ще проверя и тогава ще мога да кажа на мама ти си хубава и аз също съм хубав като тебе и татко и като всички останали хора които минават от другата страна на градината но не мога да говоря не мога да говоря НЕ МОГА ДА ГОВОРЯ правя усилия но не успявам и викам а тогава мама плаче и когато навън стане тъмно идва татко и ме бие а аз викам все по-

силно и по-силно и мажа с червено стените а татко оставя стаята тъмна и аз се страхувам от тъмнината. Трябва да съм хубав да трябва трябва трябва

Когато то навърши шест години, Луиса заяви, че трябва да вземат някакво решение. Не можеха да го държат цял живот така затворено, нужно бе най-после да се направи нещо. Съпругът ѝ дълго размишлява и накрая каза, че единственият изход е да го настанят в санаториум, но вече бяха опитвали, а никъде не го приемаха, Луиса отговори, че е необходимо да го учат на нещо, но той възрази, че момчето не може да ходи в никакво училище, а тук, вкъщи, също не могат да се занимават с него. Луиса предложи да опита сама, но съпругът ѝ забрани категорично. И тъй като беше католичка, тя отиде при свещеника от тяхната енория и го помоли да обучава сина ѝ.

Човекът се съгласи.

И така свещеникът започна да идва следобед, два пъти в седмицата, затваряше се в стаята с момчето, говореше му и го учеше на разни неща. Луиса му купи няколко книги и свещеникът ги използваше, за да го учи. Обясняваше му как се четат буквите, и какво е значението на думите. Детето го слушаше внимателно, после изкривяваше уста в усмивката си гримаса, вземаше книгите и от време на време късаше страниците им. Свещеникът му повтаряше, че това не е хубаво и че не трябва да прави така, а то започваше да вика и Луиса дотичваше да види какво става. Понякога тя също се качваше и се опитваше да му покаже нещо от книгите, но то избухваше в грозния си уродлив смях, а тя изпитваше остра болка и си отиваше. Тогава то викаше, късаше страниците на книгите и викаше още по-силно.

не ми харесва човекът с черното тяло няма крака а една черна тръба от която излизат ходилата му гледа ме сякаш съм рядко животно и ми говори по странен начин като ми показва от някакви книги неща които не разбирам нито харесвам и затова аз късам страниците им късам ги а той се ядосва и казва че не трябва да правя така и тогава аз започвам да викам а той си отива. Мама също иска да науча нещата от грозните книги но аз не искам и затова ги късам

но тя носи други а аз късам и тях и татко се ядосва и ме бие непрекъснато ме бие а аз викам и мажа с червено стените. Вчера използвах момента когато човекът с черното тяло остави по невнимание вратата отворена и се изплъзнах през нея и слязох на долния етаж защото исках да намеря онова което мама нарича огледало и в което можеш да се огледаш и да разбереш хубав ли си или си грозен. Намерих го и го занесох горе и никой не разбра че съм излизал от стаята а аз го скрих щастлив под леглото и изчаках а мама дойде и като видя че вратата е отворена а аз съм вътре каза че съм добър защото не съм избягал въпреки че съм можел да го направя и ме целуна ЦЕЛУНА МЕ и аз се почувствувах много щастлив много щастлив много щастлив и извиках от щастие а на мама ѝ хареса много моят вик и се засмя а аз за първи път я видях да се смее. Щом тя излезе извадих огледалото изпод леглото и се огледах в него и тогава цялото ми щастие си отиде и разбрах че нещата не са така както си бях мислил и си казах о не ти не си хубав като татко и като мама и като всички останали оттатък градината нито дори като човека с черното тяло и ми стана тъжно и се изплаших и се ядосах и ударих огледалото веднъж и още веднъж а огледалото се счупи и аз усетих болка в ръката си. Продължих да удрям и видях че от ръката ми също шурти червена течност и си помислих за татко когато ме бие извиках извиках силно а тогава дойде мама и ми каза о недей за бога и взе огледалото което бе строшено на парчета и сега вече не беше доволна нито се смееше а ми каза че не трябва да правя това че не трябва да го правя никога никога никога и донесе бели парцали и уви ръката ми след като я поръси с нещо но после аз разкъсах парцалите и оставих червената течност да тече и ми стана тъжно много тъжно. Исках да кажа на мама че съм тъжен защото не съм хубав като нея а съм грозен грозен грозен но не можех не мога да говоря и затова заплаках а прозрачната течност се смеси с червената течност от ръката ми и мазах стените отново и отново и отново

Луиса разказа на съпруга си за случката с огледалото, а той отговори, че трябва да сложи веднъж завинаги край на това положение. Извика психиатър и го помоли да прегледа сина му. Психиатърът дойде и като видя детето, направи странен жест, но го прегледа. Каза, че

момчето изобщо не е психически болно и не се забелязва никакво умствено изоставане или отклонение. И въпреки това трябваше да се съгласи, че е различно.

„Разбира се, в случая могат да се намесят много фактори — каза той. — Винаги го държите затворено тук, нали?“ — попита. „Да, разбира се!“ „А защо не опитате да го изведете някой път на улицата?“ „Луд ли сте, докторе?“ „Да, ясно, разбирам ви, но би трябвало да помислите малко и за него. Тялото му е деформирано, съгласен съм, но не деформирайте и психиката му.“ „Може би искате да тръгнем по света и да излагаме на показ нещастieto си.“ „Знам, че ще ви бъде трудно, но трябва да го направите. Не можете да го държите все затворено между тези четири стени.“

Бащата отказа. Не, не мислеше да го прави, не искаше да го прави. Единственото, което желаше, бе да освидетелстват момчето, за да може да го настани в санаториум за ненормални, уродливи и трудни деца, каквото беше и то. Докторът отрицателно поклати глава: това бе невъзможно. Защо? Детето съвсем не беше изоставащо. По света имаше много други уродливи деца, но техните родители не се опитваха да избегнат отговорността и да ги затварят. „Но това не е уродливост — възпротиви се бащата, — това е...“ Не знаеше как да се изрази. „Чудовищност“, помисли си докторът, навеждайки глава. Разбираше проблема им, без да може да направи нещо. Заяви, че дори да платят баснословни суми, което не беше във възможностите им, пак няма да приемат детето в никакъв санаториум, защото не съществува причина за това.

Единственият съвет, който можеше да им даде, бе да опитат да се отнасят към него малко по-добре. То също беше човешко същество и заслужаваше отношение като към човешко същество. Най-малко то имаше вина за случилото се. „Чия е вината тогава?“ — попита бащата. Психиатърът не можеше да му отговори. На обществото вероятно. На самите хора. Или може би на господ. Този ден бащата се качи в стаята на детето, но не го би. Дълго стоя и го наблюдава, докато то разсеяно гледаше към улицата през прозореца с решетката. Стисна зъби, като се мъчеше да потисне отчаянието си. После отново слезе долу. Луиса приготвяше вечерята. Погледът ѝ беше умоляващ. Той седна на масата. Вторачи се в празната чиния, без да я вижда.

„Ще го убия — промърмори сякаш на себе си, — някой ден ще го убия.“

*татко не ме обича мама също не ме обича никой не ме обича
знам разбрах го лека полека и това ми причинява болка силна болка
тук някъде вътре в главата вътре в тялото може би. Татко и мама
не ме обичат защото съм грозен а те са хубави и човекът с черното
тяло също не ме обича и по лицето му виждам неприязън защото
лицето му е хубаво а моето не е и затова ми се иска да го бия както
прави татко с мен да някой ден ще го бия жестоко много жестоко и
тогава ще видя дали от лицето му също ще рукне червена течност
както от моето и дали ще намаже ръцете си с нея както правя аз и
ще удря ли по стените като мене и ще останат ли по тях тъмни
следи от ударите му и ще вика ли като мене да ще го бия ще го бия.
Татко и мама не ме обичат и аз ги мразя защото не ме обичат да
мразя ги мразя ги защото са хубави а аз съм грозен и някой ден ще ги
набия а после ще изляза навън и ще набия всички и ще потърся други
като мене за да отида с тях да по света трябва да има други като
мене и когато ги намеря всички заедно ще бъдем щастливи и ще се
обединим и ще бъдем силни а другите вече няма да имат значение за
нас макар и да не ни обичат да така ще направя. Ще изчакам да
дойде човекът с черното тяло и тогава ще го бия бия бия жестоко
много жестоко да и после*

Онзи следобед свещеникът дойде малко по-късно от обикновено. Поговори няколко минути с Луиса на долния етаж, а после се качи в стаята. Носеше под мишница нова книга, много по-хубава от другите, с многобройни цветни картинки и фотографии. Свещеникът бе разбрал, че детето не обича да учи букви и числа, но в замяна обича да гледа на картинки нещата, които съществуват в света, и снимки от други места. „Добре, тогава ще сменим обучението с развлечение“, си бе казал той. Свещеникът се притесняваше в тази стая с това малко чудовище с уродлива плът, което обаче също беше човешко същество и също имаше душа като другите. Именно затова той се бе съгласил да се занимава с него, макар да се отвращаваше — такава беше мисията

му. Урокът започна. Седнал на стол, свещеникът обясняваше картинките от книгата. Детето не можеше да приказва, но чуваше отлично, разбираше всичко, което му говореха, схващаше значението на думите. Умът му беше буден, много по-буден отколкото на другите деца на неговата възраст и веднага разбираше всичко, което обичаше и което му допаднаше. Той започна да му показва снимките, а детето се засмя с присъщия си монотонен смях, блъсна книгата с късите си ръце със сраснали пръсти, излизаци сякаш направо от раменете му, и скочи върху чуканчетата, които му служеха за крака, но нямаха нито пета, нито пръсти. Изведнъж свещеникът извика.

Детето неочаквано бе скочило на гърба му и бе прехвърлило през врата му късите си израстъци — подобия на крака, бе започнало да го удря по главата със стиснати юмруци, с твърдите си като камък юмруци, надавайки весело единствения си членоразделен вик. Свещеникът се помъчи да се освободи от този плен, но детето се беше впило здраво във врата му като пиявица и го удряше отново и отново, а силата му бе като на кон. Свещеникът не можеше да проумее това внезапно нападение без повод и размахваше обезумял ръце, докато ударите валяха по главата му, по очите, устните и носа му. „Не може да притежава такава сила — казваше си объркан той. — Такова уродливо телце не може да притежава подобна сила.“ Загубил самообладание, той също взе да удря, като употреби цялата си сила, а детето започна да вие, пусна се от врата му, падна на земята и се отдалечи пълзешком към ъгъла. С поглед, замъглен от кръвта, бликаща от разцепените му вежди, свещеникът отвори вратата и излезе от стаята. Спря се само за миг, колкото да се увери, че вратата зад гърба му е затворена.

Луиса го видя да влиза в кухнята, клатушкайки се, с лице обляно в кръв, и ужасена притисна длани към устата си.

„О, боже!“ — възкликна тя. Свещеникът се строполи на един стол и въздъхна дълбоко, почти изхълца: „Никога не е правил подобно нещо — прошепна той. — *Нападна ме.*“ И в кухнята настъпи тягостна тишина.

харесва ми да бия хубаво е да. Прави ми удоволствие да виждам как друг вика и да усещам как юмруците ми потъват в месото му и да гледам как по лицето му също се стича червена течност а ръцете ми

се потапят в нея и после мога да удрям по стените и да гледам как по тях също остават петна. Харесва ми и се чувствавам щастлив защото сега знам че съм силен и никой няма да ме бие вече защото тогава и аз ще бия бия ще бия така че от хубавите им лица да шурне червена течност и нито татко нито мама нито някой друг ще се осмели да ми каже нещо а ако го направят пак ще ги бия бия бия. Никой няма да ми съчувствува вече защото съм грозен нито ще ми казва горкото момче какво нещастие за родителите му защото ако го кажат ще се ядосам и както съм силен ще ги бия бия а от хубавите им лица ще бликне червена течност и ще станат грозни като моето и няма да се чувствавам толкова тъжен и ще ги бия за да бъдат грозни като мен ще ги бия бия бия

Когато вечерта Луиса разказа за случилото се на мъжа си, той побесня. Е, добре, до този момент не искаха да му повярват, но сега вече нямаха друг изход. Свирепото същество е, истинско чудовище и като порасне, може да стане много опасно, както се бе показало вече към свещеника този следобед. Ще се обади в санаториума и ще ги извика да дойдат и да го вземат; сега вече не могат да откажат. На свещеника ще повярват със сигурност, той ще им обясни, че е свирепото същество и че трябва да бъде затворено.

Качи се в стаята, а Луиса го последва. Беше ядосан и същевременно доволен. „Какво ще правиш?“ „Нищо, само искам да се сбогувам с него. Отивай долу.“ „Не, моля те, не го бий повече. Все пак ти е син, не можеш да забравиш това, не можеш.“ Но той влезе в стаята, затвори вратата и сложи ключа в джоба си. Детето седеше в ъгъла и го гледеше втренчено. Навън беше вече тъмно. Бащата се приближи до него и вдигна ръка.

Уродливото телце се сгуши в ъгъла.

хубаво е да се бие да много е хубаво. Сега зная защо татко ме бие защото е хубаво и на него му харесва както ми харесва и на мен сега. Ето го идва и пак ще ме бие но аз зная че също мога да бия и ми харесва и затова недей татко моля те недей. Той ме бие бие ме о бие ме но червената течност все още не е шурнала от лицето ми и аз се

изплъзвам а той ме гони из стаята и отново ме бие и крещи думи които не разбирам и ме бие но аз пак се изплъзвам и заставам зад гърба му а после скачам и така се вкопчвам във врата му че той надава вик но аз се вкопчвам вкопчвам се здраво и тогава започвам да бия а той се опитва да ме хване но не може и сега аз съм този който бие бие бие. Той крещи и аз крещя и двамата крещим а червената течност изведнъж руква от лицето му и това ми харесва и ето защо продължавам да го бия а той се опитва да ме хване с ръце но не успява защото аз съм се вкопчил здраво във врата му и бия бия бия о колко е хубаво о колко съм щастлив. Той се бори но не може да направи нищо и пада на пода и се обръща а аз бия бия бия и моите ръце са пълни с неговата червена течност а той не се движи вече само стене и аз съм много доволен защото бия бия бия а той казва стига вече о сине защо защо и неговите устни са дебели и червени а от устата му блика червена течност и аз потапям ръцете си в тази червена течност и бия бия бия. Сега съм много щастлив защото той не е хубав лицето му е грозно като моето и така бия бия бия и потапям ръцете си в червената течност и удрям по стените и там остават червени следи. А татко е проснат на пода вече не се движи не стене очите му са широко отворени и ме гледат и са хубави а аз съм грозен и затова бия бия бия докато очите му престанат да се виждат вече са целите червени и тогава викам викам много защото съм щастлив и отново намазвам ръцете си намазвам и краката и цялото си тяло с неговата червена течност и бия бия бия о колко съм щастлив татко ти си същият като мене грозен и уродлив и затова не мога вече да се спра и бия бия бия

Луиса се качи. Беше изминало много време, откакто мъжът ѝ влезе в стаята, и тя имаше особено предчувствие. Спомняше си какво ѝ бе казал преди няколко дни: „Ще го убия, някой ден ще го убия.“ Стигна горе. От стаята се чуваше глух шум, някакво монотонно удряне, придружено от тихи викове, сладостни и протяжни, почти като плавна мелодия. Отключи вратата и застина на прага. Ударите престанаха и една малка фигура, изцапана с червено, се обърна към нея, погледна я и щастливо изломоти нещо.

Луиса усети, че кръвта ѝ се смразява във вените. Запуши устата си с ръце, но не можа да сподави острия писък на ужас. Малката червеникава фигура се приближи към нея, влачейки се, като оставяше зад гърба си влажна червена следа. Луиса хлопна силно вратата и завъртя два пъти ключа. Втурна се надолу по стълбите: чувствуваше, че сърцето ѝ ще се пръсне, дори нямаше глас да извика. Влезе в кухнята, сграбчи трескаво телефона и набра отчаяно един номер. От другата страна се обади непознат глас: „Полицията, кажете моля.“ А Луиса едва простена: „Елате, елате бързо, моля ви. Господи, какъв ужас, убил е баща си.“

не ми харесва тази стая няма прозорец откъдето да виждам улицата и стените са меки и шуплести както и подът няма легло нито стол нито някакъв мебел цялата е празна само на едната стена има тесен процеп откъдето някой поглежда от време на време. Дойдоха къщи и ме взеха и ме отделиха от татко който вече не викаше нито се движеше нито бълваше червена течност и очите му вече не бяха хубави и видях мама да ме гледа от вратата с особено изражение на лицето и плачеше а аз исках да ѝ кажа не плачи мамо не искам да плачеш ако продължаваш, ще те бия както бих татко не искам никой да плаче тук защото аз съм много щастлив и никой няма да ми се смее вече нито ще ми съчувствува затова че съм грозен. Но хората които дойдоха ме изведоха от къщи и отначало аз бях доволен защото мислех че ще ме заведат на разходка и ще ми покажат всички хубави неща от книгите но те ме вързаха и ме вкараха в нещо което наричаха кола и не можах да видя какво става тъй като затвориха вратата а нямаше прозорци откъдето да гледам. Усецах че колата се движи дълго а после отвориха отново вратата и бяхме на друго място което не познавах и ме изведоха оттам и ме вкараха в една голяма и сива къща и ме доведоха в тази стая където ме затвориха и не мога да изляза тъй като не знам къде е вратата не е отбелязана с нищо и не мога да удрия по стените защото са меки и не издават шум и не мога да ги мажа с червено както правех преди в моята стая защото ме вързаха и не мога да се движа а само се въртя на пода и викам и пак викам но не ме чуват никой не ми обръща внимание и вече не съм щастлив. От очите ми блика отново прозрачната течност и

мокри пода но изсъхва бързо и не оставя петна и тогава викам още по-силно но никой не идва освен някой който от време на време гледа през тесния процеп а после си отива докато дойде друг или може би е същият и пак гледа и си отива а после идва друг и след това друг и друг и отново друг

— Смятате ли, че в случая става дума за психическо разстройство, докторе?

— Не знам. Явно е, че има силно отклонение, реакциите му не са на нормално дете, даже не са на дете. Странно същество е, съвсем различно от останалите. Но умствените му способности не са засегнати. Това е необяснимо.

— Може би всичко се дължи на физическата му уродливост.

— Да, възможно е, макар и да е изненадващо, че при направените по-рано прегледи не е установено никакво явно отклонение в емоционалните му реакции.

— Тогава как да обясним факта, че е убил баща си?

— Не зная. В известен смисъл смятам, че не разбира, че е убил баща си; всъщност мисля, че не схваща смъртта като такава. По-скоро ми се струва, че сегашното му отклонение е само резултат от това, което го е заобикаляло през целия му живот. У нас съществува убеждението, че едно физически уродливо същество непременно трябва да има и умствено увреждане, и в действителност почти винаги става така, но в този случай увреждането не е вродено, а вторично, предизвикано от обстоятелствата. Спомнете си какво ни разказа майката при последните ни разговори; никога не излизал на улицата, не го оставяли да мръдне от онази стая, а бащата често го биел. Всъщност те са изпитвали от него такъв ужас, какъвто бихте изпитали и вие, ако го срещнете неочаквано на улицата рано сутринта. Представете ли си какво значи да прекарате целия си живот, затворен сред четири стени, да гледате улицата само през един прозорец с решетка и да не познавате никой друг освен двама души, които не проявяват към вас ни най-малка нежност?

— До известна степен разбирам защо са действували така.

— Да, това е проблемът. Майката ни каза, че когато се родил, двамата молили доктора да го убие. Евтаназията е твърде спорно

средство наистина, но в някои случаи... Не зная, мисля, че не бива да се допуска такива същества да идват на бял свят. Никога няма да бъдат истински човешки същества, празнотата, която ще се образува непрекъснато около тях, ще ги обгръща с отвращение, съчувствие и ужас, които бавно ще ги извращават... Както в случая.

— Вярвате ли, че бащата се е опитал да го бие и през онази нощ?

— Несъмнено, да. И реакцията на... добре де, неговата реакция е породена единствено от шестте дълги години затвор в един свят, ограничен от четири стени, от неспособността да разбере причината за всичко това, от смелостта да се реши да върне удара и от изненадата, когато вижда, че опитът му е успешен. Няма съмнение, че не е целяло да убие баща си — искало е просто да отговори по някакъв начин на грубостта му, а когато го е направило, е открило нещо ново: насладата от насилието.

— А сега?

— Сега не знам. Мисля, че затворено в един колкото ограничен, толкова и омразен свят, то постепенно си е изградило някакъв нов вътрешен свят, който да го оправдае и да го извиси от другия, външния, отхвърлящия го свят. Ако не можем да проникнем в този свят, няма да достигнем никога до него.

хората идват гледат през процена и си отиват а аз оставам сам сам в тази стая която не ми харесва и затова викам но никой не ме чува викам и прозрачната течност блика от очите ми и се лее по пода а аз изпитвам желание да удрям и удрям удрям удрям но това е безполезно защото стените са меки и не отекуват а тогава започвам да удрям себе си докато от лицето ми рукне червена течност и мажам ръцете си с нея и удрям по стените но следите едва личат и тогава влизат няколко души връзват ме и е безсмислено да викам. От време на време в стаята се отваря една малка вратичка и оттам ми подават храна но аз не ям защото не се чувствам щастлив бих искал да видя мама и татко а също и господина с черното тяло и да им кажа че вече няма да ги бия че няма да бия никого нищо че са похубави от мене но бих искал да ме целуват както ме целуна мама онзи ден когато откраднах огледалото преди да разбере че съм го откраднал и повярва че съм добър защото не бях избягал. Но сега ме

*държат затворен тук и аз съм тъжен и викам викам викам а моите
виковете не помагат защото никой не идва и затова ще избягам да не
искам да стоя повече тук да виждам хората които ме гледат през
решетката и ръцете които ми подават храната през малката
вратичка и да слушам шушукането на някой си там и да бъда винаги
сам освен когато идват онези хора и ме връзват и*

— Какво можем да направим за него, докторе?

— Не знам. Не вярвам, че може да му се помогне по някакъв
начин. Разбира се, опитваме, но...

— Защо?

— Не знам. Честно казано, не знам.

*днес дойдоха и ме изведоха от стаята влязоха двама души и аз
подскочих от радост като ги видях но те ме сграбчиха и ме вързаха
както друг път и ме изведоха навън аз не искам да ме връзват и
затова се борих но това не помогна те ме бяха хванали здраво и ме
заведоха в една стая, където имаше много други мъже и жени и ме
вързаха на една твърда и студена маса и започнаха да ме тормозят.
Аз казах че не искам да ме тормозят но не мога да говоря и те не ме
разбират и затова виках виках но на тях им беше все едно запушиха
ми устата и ме накараха да млъкна ах как ги мразя мразя ги мразя ги
и ще ги бия да ще ги бия всички макар че не искам да бия повече но ще
го направя и така ще разберат че не могат да правят с мене каквото
поискат мразят ме сега знам че ме мразят защото не съм като тях и
затова ме тормозят за да разберат защо съм различен. Всички мъже
и жени са красиви само аз не съм красив и бих искал да ги бия така че
лицата им да престанат да бъдат красиви и да станат грозни като
моего и като това на татко защо не дойдеш при мене татко и не ме
измъкнеш оттук ти ме биеше но не даваше никой да ме тормози нито
да ме гледа както правят сега и онзи човек с черното тяло ме
обичаше макар че аз съм различен от него сега разбирам че той
искаше да ми помогне но тези не искат да ми помогнат извеждат ме
от меката стая и ме водят в друга стая и ме тормозят а после пак
ме връщат в стаята и ме тормозят а после отново ме водят в*

меката стая и ме оставят там и пак идват да ме вземат и отново ме тормозят аз викам викам много но те ме карат да мълча о как бих искал да ги бия всички защото са красиви а аз не съм и затова ги мразя и бих ги набил за да видят че аз също съм силен и така може би няма да ме тормозят повече и

— Вече не можем да направим нищо за него. Прекалено късно е.

— И тъй, какъв изход имаме?

— Да го оставим както досега. Да му позволим да си остане затворен в своя особен свят; нека продължава да живее в него.

— Докога?

— До края... Докато умре.

— Казвате го, сякаш е неизлечимо луд.

— В известен смисъл е така, не мисля, че е точно луд, но че е неизлечим, да. Боже, защо няма на света местенце за хора като него?

ще избягам. Да ще избягам ще избягам ще избягам. Обмислих го добре и знам че това е единственото което мога да направя защото се чувствам тъжен и нещастен в тази стая а тя е като стаята вкъщи но без прозорец и не мога да гледам градината нито красивите хора които минават по улицата и мама и татко не са тук нито човекът с черното тяло и хората които идват при мене не ми харесват въпреки че сега не ме тормозят но не ми позволяват да излизам и макар че викам не ме чуват или се правят че не ме чуват дори вече не се занимават с мене само ме мият и ми дават ядене но аз не искам да ме мият нито да ям искам да видя красивите хора които минават от другата страна на градината а не тези очи които ме гледат през процеп. Открих че мога да изхвърлям течност от устата си и когато ме гледат през процеп го правя но ми казаха не плюй грозно е и така разбрах че това е плюене и когато ме гледат плюя и се чувствам щастлив защото не искам да ме гледат. Ще избягам да ще избягам и ще отида навън и ще потърся други като мене и ще създадем свят само за нас защото вече не искам да съм с красивите хора и ги мразя а те също ме мразят: Ще избягам да ще избягам ще избягам, ще избягам

— Господи, по-добре човек изобщо да не живее, отколкото да се гледа такъв.

— Сега е още дете. А какво ще стане след време, като порасне, като стане мъж и си даде изцяло сметка за уродливостта си?

— Никога няма да бъде мъж. Докторът казва, че умът му никога няма да се развие достатъчно, да стане като на възрастен.

— В какво ще се превърне тогава?

— Не знам, той употреби една дума... Странно, мисля, че така каза.

— И ще прекара останалата част от живота си в тази тапицирана стая.

— Изглежда, че да. Къде другаде може да отиде?

— Горкият. По-добре да умре, отколкото да живее така.

от време на време идват и ме слагат да легна а после ме вдигат и ми казват кога трябва да ям и кога трябва да спя и кога трябва да правя едно или друго. Вечер донасят едно легло и ме връзват за него а сутрин го вземат и аз трябва да седя на пода а това не ми харесва. Донесоха ми няколко книги с картинки като ония които ми показваше човекът с черното тяло но аз не ги харесвам и ги късам а те ми казват че не трябва да правя така и ми носят други книги а аз късам и тях и тогава ме бият но не като татко а ме удрят на други места съвсем леко но ме боли повече отколкото като ме биеше татко и макар от тялото ми да не блика червена течност от очите ми бликат прозрачни капки а аз не искам да ме удрят така и затова се опитвам също да ги ударя но те винаги са двама и ме хващат от двете страни аз не мога да направя нищо и ме връзват и ми казват ти си малко чудовище и пак ме бият както си знаят и си отиват смеейки се а аз викам викам много не съм чудовище вие сте чудовища и затова ви мразя толкова ах как ви мразя. Понякога при мене идва един стар човек с някакви стъкла на очите и ме гледа и ми казва нещастни синко но поклаща глава и си отива и не оправя нищо не ми казва дори защо ме държат затворен тук и не мога да видя мама и татко понякога ми носят едни неща и искат да ги подредя някакви

квадратчета които трябва да бъдат поставени едни до други и разни такива фигурки и ми показват как трябва да стане това за да го повторя но на мене не ми харесва и ги хвърлям на всички страни а те ми казват че ако не направя каквото искат никога няма да науча нищо но аз не искам да науча нищо само искам да изляза оттук и да видя градината и хубавите хора ще се измъкна да ще избягам много далеко за да потърся другите като мене и няма да ме намерят вече и ще бъда щастлив с моите ще избягам много далеко да много много много далеко

— Разбирам какво изпитвате към сина си, госпожо, той уби съпруга ви, но помислете, че не е съзнавал какво върши. Не е негова вината.

— Чия е тогава?

— На всички може би. На целия този свят от предварително установени правила, в които няма място за странните същества като него. Не бива да го обвинявате за стореното, госпожо. Той е много по-нещастен от всички нас.

— Не го обвинявам, докторе. И макар че правя усилия, не мога да го мразя. Въпреки всичко не мога да забравя, че е мой син.

— Искате ли да го видите?

— Да.

днес ме наблюдаваха през прозема а аз не плюх видях онези очи и познах мама. Мама дойде да ме види и съм щастлив но не влезе в стаята сякаш не искаше да видя може би ми е сърдита защото бих татко но той беше красив а аз исках макар и само за миг да стане грозен като мене и затова го направих. Или може би не ѝ позволиха да влезе защото не ме обичат и искат да страдам много затова ги мразя мразя ги много много когато ми се удаде случай да избягам ще отида далеч с моите и ще създадем нов свят в който всички ще бъдем щастливи далече от хубавите хора и няма да им позволим да идват при нас макар че мама ще може да тя може да идва въпреки че е хубава защото ме обича и веднъж ме целуна и татко ще може да идва също защото той вече не е хубав а е грозен като мене. Ще

избягам когато мога да ще избягам много далеко с моите и няма да ме намерят никога вече ще избягам ще избягам ще избягам

— Какво мога да направя, докторе?

— За кого?

— За него... За моя син.

— Искате ли един искрен съвет? Забравете го, госпожо. Вие никога не сте имали истински син. Представете си, че е умрял преди раждането. Мислете си, че никога не е съществувал, и се опитайте да промените живота си. Ако не постъпите така, никога няма да се освободите от кошмара, който ви измъчва. А кошмарите трябва да се забравят.

не ме обичат никой не ме обича всички ме мразят и аз също ги мразя бих искал да ги бия да ги бия всички и да ги бия много много много ще избягам вече вярвам че ще избягам видях как мога да го направя и няма да могат да ме спрат и ще отида далеко много далеко и никога вече няма да могат да ме намерят никога никога никога

— Докторе, докторе... Избягало е! Малкото чудовище е избягало.

Викове, тичане, възгласи, заповеди, суетене. Беше избягал, номер тридесет и седми беше избягал. От няколко дни докторът бе наредил да го извеждат навън по половин час дневно, да го оставят да се разхожда сам зад оградата в малкия двор, обграден от висока стена, за да диша по малко чист въздух и да прави някакви упражнения. Бе наредил да го оставят сам и един санитар да наблюдава отдалече реакциите му. Нуждаеше се от малко движение, иначе животът му на затворник в онази тапицирана стая щеше да го докара наистина до лудост. После, ако експериментът успееше, можеха да увеличат този половин час на един, два и повече и може би така щяха да постигнат някакви резултати.

Санитарите го оставяха само в малкия двор и през първите дни момчето, обзето от силна възбуда, бе започнало да обикаля в кръг

ограниченото пространство. Беше само, най-накрая само и вдигнеше ли глава, можеше да види небето. И тогава, неочаквано, на четвъртия ден то се бе покатерило ловко по стената — о, тази непристъпна стена! — и бе скочило от другата страна. Не, не можеше да бъде, изглеждаше невероятно. Оградата беше висока и гладка, нямаше за къде да се хване и въпреки това то се бе покатерило, бе я прескочило с лекота и сега беше на свобода. Боже господи, трябва да го заловят отново, трябва да го хванат възможно най-скоро, опасно е! Не само тялото бе странно, но и начинът му на мислене, не можеха да се предвидят реакциите: Хайде, хайде, бързо, трябва да го намерят и отново да го вкарат в тапицираната стая, преди да е станало прекалено късно.

Тичане, викове, възгласи, заповеди, суетене. Хора сновяха насам-натам. Някой потърси помощта на двама полицаи.

— Хайде, хайде — викаше неуморно докторът, трябва да го намерим, преди да е срещнало някого.

избягах свободен съм мога да тичам. Около мен има дървета мога да тичам сред тях свободен съм никой не ме задържа меката стая я няма изчезна и мога да тичам да щастлив съм много съм щастлив страхотно щастлив. Няколко дни поред ме извеждаха навън и ме оставяха сам като че ли искаха да си отида и аз ги послушах покатерих се по стената бе лесно да много лесно бе да скоча от другата страна и да видя че там вече няма никой който да ми пречи да тичам сега мога да отида където пожелаея и да гледам красивите хора които минават да ги видя всички и да кажа дали ми харесват и не и да потърся тези като мене за да се присъединя към тях. Никой не може да ме спре и ако някой се опита ще го бия да ще го бия много както бих татко и така няма да могат да ме спрат и ще ме оставят да отида с моите. Сега ще тичам ще тичам бързо много бързо и така няма да ме хванат и ще потърся моите тези като мен. Сбогом мамо сбогом татко сбогом стая сбогом на всички които ме наблюдавахте през процена сбогом на всички вече не ви мразя отивам с моите щастлив съм да много съм щастлив наистина страшно щастлив

Целият персонал на санаториума бе на крак. Докторът бе предупредил всички, че малкият пациент притежава изключителна сила и може да убие и човек, ако си постави за цел. Обърна внимание и на това, че умее да се вкопчва здраво за врата и да удря право в лицето, така че трябва да внимават много, ако го срещнат. Двамата полицаи извадиха pistolетите си и заявиха, че ще стрелят, ако се опита да ги нападне, защото човек не може да остане безучастен при такава заплаха. А докторът си помисли, че може би така ще бъде по-добре.

Търсиха го целия следобед, знаеха, че не може да отиде в населените райони и че сигурно броди из горите и парковете около санаториума. Няколко пъти намериха следи от стъпките му. Когато започна да се смрачава, полицаите предложиха да се обадят в централата и да доведат кучета. Но докторът не знаеше какво може да се случи при евентуален сблъсък на животните с малкото чудовище. Предложи да продължат да го търсят още, сигурно не беше много далече.

Тогава навътре в гората намериха тялото на мъж с разбита от удари глава. И в този момент докторът разбра: за онова нещастно същество няма място в света, полицаите заредиха pistolетите си и заявиха, че щом го видят, ще стрелят без предупреждение.

И търсенето продължи.

аз не исках не не не исках да го направя не исках да ме видят само исках да се скрия и да ги погледам защото бяха красиви като мама и татко и ми харесваха. Тичах през гората и ги видях но те не ме видяха бяха плътно един до друг и той ѝ правеше нещо и двамата се смееха а аз се скрих между дърветата защото исках да ги погледам и да си мисля за мама и татко но вдигнах шум и той се отдели от нея и се изправи и извика кой се крие там дявол да го вземе а тя каза остави го Хуан да си вървим и също стана но той каза че ще му даде да разбере на онзи мръсник който ходи да дебне двойките и започна да търси. Аз се бях скрил и исках да се махна не исках да ме видят защото те бяха хубави а аз грозен но той започна да търси и когато се опитах да се измъкна пак вдигнах шум и той извика знам че си там свиня такава не се крий излез да ти тегля един хубав бой та да ме помниш цял живот и тогава ме видя и каза о боже това е

чудовище а тя изкрещя силно и той добави може да е марсианец а тя пак изкрещя и той грабна един дебел клон от земята и се приближи до мене и посегна да ме удари а аз му казах недей не искам да ме биеш или и аз ще те бия но не можех да говоря НЕ МОЖЕХ ДА ГОВОРЯ и тогава той ме удари с клона а аз усетих болка и извиках извиках силно но той пак ме удари и тогава скочих не исках да го правя но той ме удряше удряше ме така че аз също започнах да удрям. Той извика нещо което не разбрах и тя също извика и побягна а той се опита да ме хване но аз бях скочил вече на врата му и го удрях не исках наистина не исках но той беше лош мразеше ме и ме бе нарекъл чудовище и марсианец и беше красив а аз не съм аз съм грозен и затова исках той също да стане като мене за да не може да ме нарича повече чудовище и марсианец и да тръгнем двамата заедно да търсим другите като нас и така го удрях удрях удрях че от лицето му рукна червена течност и той крещя много и падна на земята и се обърна а аз продължих да удрям удрях много и намазах ръцете си с неговата червена течност намазах също и лицето и цялото си тяло а той вече не викаше лежеше неподвижен на земята и аз му казах стани и ела с мен да потърсим тези като нас но не можех да говоря не можех да говоря НЕ МОЖЕХ ДА ГОВОРЯ и тогава му извиках но той беше много спокоен и аз пак му извиках и го разтърсих но той не се помръдна и тогава се изплаших защото си спомних за татко и помислих за момичето което беше с него и което бе избягало и се сетих че е отишло да търси другите и че ще ме бият защото съм грозен а те са красиви и ще ме заведат отново в онази мека стая и тогава и аз побягнах и го оставих там но преди това намазах хубаво ръцете си с неговата червена течност намазах и устата си и усетих вкуса ѝ видях че е сладка топла и приятна и ми хареса. После дълго тичах за да не ме намерят трябва да потърся другите като мене не ми харесва светът на красивите мъже и жени затова ще отида с моите и ще бъда щастлив да ще бъда щастлив далече от всички които ме мразят и ще бъда обичан и няма да ме затворят в меката стая нито ще искат пак да ме бият защото са красиви а аз съм грозен грозен грозен

Трябваше да го намерят, преди да е срещнало други хора и отново да е извършил убийство. Сега докторът знаеше добре, че е опасно, макар дълбоко в себе си да разбираше, че причините не са в самото момче, а в начина, по който се бяха отнасяли и продължаваха да се отнасят към него. Полицаяте искаха да го убият, момичето, което намериха по-късно, бе изпаднало в истерия и крещеше, че трябва да го убият, а той усещаше нещо странно в душата си. Бяха организирали хайка според правилата, а полицаяте се обадиха от един уличен телефон за нови подкрепления. Малко след това целият район бе обграден, а отпечатъците от стъпките му личаха на места съвсем ясно и не бе трудно да се проследят. Един от полицаяте непрекъснато повтаряше, че ще стреля веднага щом го види, а зареденото оръжие в ръката красноречиво говореше за силното му желание. Някои от живеещите в района също се присъединиха към хайката и макар че не знаеха много по въпроса, повтаряха това, което чуваха наоколо: трябва да се убие, да, трябва да се убие. Полицаят, който бе поискал подкрепления по телефона, каза, че ще доведат и кучета и тогава всичко ще свърши бързо.

Изведнъж някой извика: „Ето го“, и ловът започна.

зная че са те видях ги те са същите които ме затвориха в меката стая и ме тормозеха и не ми даваха да излизам. Гонят ме защото ме мразят и искат да страдам и да ме държат винаги затворен там без да мога да видя хубавите неща по света но аз няма да се оставя няма да се оставя да ме хванат ще избягам да ще избягам и ще отида с моите а ако се опитат да ме спрат ще ги бия ще ги бия както бих татко а после и мъжа и ще намажа ръцете си с тяхната червена течност и лицето си и цялото си тяло и пак ще избягам защото те са красиви а аз не съм и затова ме мразят. Тичат и ме гонят но аз също тичам и се промъквам между дърветата но те бягат по-бързо от мен и викат нещо а после вдигат шум който никога досега не съм чувал бум бум бум и нещо свисти край мене а те пак викат и аз тичам но те тичат по-бързо и ще ме хванат а аз не искам да ме хванат ще ги бия много докато ме пуснат да си вървя но те ме гонят и продължават да правят бум бум бум а някакви неща които не виждам свистят край мене и току-що усетих че нещо ме парна в

гърба и ме боли но аз тичам тичам тичам и нещо блика от тялото ми това е червената течност усещам топлината ѝ да се разлива по гърба ми но не разбирам защо стана така никой не ме е ударил още но те ме гонят и правят бум бум бум а аз пак усещам нещо което ме изгаря о не искам да ме хванат искам да избягам да отида с моите оставете ме да отида моля ви не правете повече бум бум бум аз искам само да отида с тези като мене оставете ме моля ви оставете ме да отида оставете ме оставете ме

— Улучих го, пуснах му един в гърба!

— Хайде, хайде, да продължаваме да стреляме! Не можем да го оставим да избяга.

— Не, почакайте, не го убивайте! Човешко същество е, не знае какво върши! Кълна ви се, човешко същество е!

не знам какво ми става усещам болка остра болка както преди когато татко се ядосваше много и ме удряше силно много силно и чувствавам че силите напускат тялото ми и целият съм облян в червена течност и това е собствената ми червена течност която ме облива без някой да ме е удрял. Хората ме гонят продължават да правят бум бум бум и усещам нещо което ме изгаря отвътре още по-силно и много ме боли и не мога да тичам както преди и не разбирам защо още не са ме стигнали не е възможно да са ме ранили а не мога да тичам и те са все по-близо до мене а аз падам на земята и те ме наобикалят. Виждам няколко мъже които не съм виждал никога преди с особени сини тела с шапки на главите и с нещо черно в ръка което изпуска малко дим през една дупчица и ме гледат а аз не искам да ме хванат защото пак ще ме бият и ще ме върнат в меката стая и затова отново се опитвам да избягам но не мога не мога да се помръдна и си мисля че ще ги бия ще ги бия много, за да не ме хванат пак но силите ме напускат и те се надвесват над мене и някой казва ужасно е и виждам мъжете които ме извеждаха от стаята и онзи който ме тормозеше и когото наричаха доктор. Мамо татко къде сте не зная какво ми става искам да отида с моите далече от света на мъжете и жените които ме мразят защото съм грозен а те са

красиви и виждам този който ме тормозеше да се навежда над мене и да казва бедно тъжно и нещастно чудовище но не разбирам защо и искам да му кажа че не съм чудовище само съм грозен и затова ме мразите но не мога да говоря не мога да говоря НЕ МОГА ДА ГОВОРЯ. Те ме мразят да и затова не искат да отида с моите искат да ме затворят отново в меката стая и да ме гледат как страдам а аз си мисля че не съм им направил нищо за да ме мразят и нямам вина че съм грозен но те ме гледат по особен начин сякаш наистина съм виновен и искам да избягам но не мога а от тялото ми блика червена течност и усещам болка ах каква болка каква ужасна болка. После един от униформените взема своя черен предмет и казва нещо и се надвесва над мене а всички останали са много сериозни и тъжни и струва ми се даже ужасени а може би и малко разкаяни за това което направиха но не разбирам защо. Мъжът с черния предмет го опира в главата ми и всички потреперват но аз пак не разбирам защо аз не разбирам защо не ме обичате макар че съм грозен не съм ви направил нищо само искам да бъда щастлив и да избягам от онази мека стая и от хората които ме мразят и да отида с моите с тези които са като мене но не мога ах каква болка каква силна болка каква ужасна ужасна болка

— Няма смисъл да го караме да страда повече — каза полицаят. Опря дулото на пистолета си в огромната уродлива глава и стреля.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.